

SAMENVATTING

103743 Beroep tegen een schorsing als ordemaatregel en verlenging HBO

N.a.v. klachten van studenten is besloten onderzoek in te stellen en de werknemer te schorsen als ordemaatregel. Een door de werkgever ingediend verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst, is door de kantonrechter afgewezen. De Commissie acht de aard en de ernst van de klachten niet dermate ernstig dat een onmiddellijke schorsing gerechtvaardigd was. Dat de schorsing noodzakelijk was uit oogpunt van bescherming van de benodigde rust op het Instituut is niet gebleken. Evenmin is gebleken dat werknemer door zijn aanwezigheid op de instelling de waarheidsvinding zou belemmeren. Voorts heeft de werkgever niet aannemelijk weten te maken dat werknemer zijn werkzaamheden als docent gedurende het nadere onderzoek niet zou hebben kunnen verrichten. Werkgever heeft onvoldoende aangetoond dat de schorsing in het belang van de werkgever noodzakelijk was. Beroep tegen de schorsing is gegrond. Beroep tegen de verlenging van de schorsing is ook gegrond omdat de werkgever heeft verzuimd de werknemer in de gelegenheid te stellen zich tegen de voorgenomen verlenging te verweren (art. P-2 lid 2 en lid 3 CAO-HBO). Beroepen gegrond.

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A, wonende te B, verzoeker, hierna te noemen A
gemachtigde: mr. G. Wind

en

het College van Bestuur van C, gevestigd te D, verweerder, hierna te noemen de werkgever
gemachtigde: mr. G. Ham

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepschrift met bijlagen van 20-03-2008, ingekomen op 25-03-2008 en aangevuld bij brieven met bijlagen van 10-04-2008 en 02-09-2008, heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 08-02-2008 om de hem bij brief van 21-12-2007 opgelegde schorsing als ordemaatregel te bestendigen alsmede tegen de beslissing van de werkgever d.d. 13-03-2008 om de schorsing met maximaal drie maanden te verlengen.

De werkgever heeft een verweerschrift ingediend, gedateerd 16-05-2008, ingekomen op 19-05-2008.

De mondelinge behandeling vond plaats op 18-09-2008.

A verscheen in persoon en werd bijgestaan door zijn gemachtigde.

De werkgever werd vertegenwoordigd door mr. E, stafbureau P & O, daartoe bijgestaan door zijn gemachtigde.

2. DE FEITEN

A is sinds 13-08-1984 werkzaam als docent met schaal 12 bij het Instituut voor Rechtenstudies van (de rechtsvoorganger van) C in een vast dienstverband met een betrekkingsomvang van 1,0 fte. A is lid van de Medezeggenschapsraad van het Instituut voor Rechtenstudies. Op de arbeidsverhouding is van toepassing de CAO-HBO 2007-2010.

Bij uitspraak d.d. 07-03-2007 (103487) heeft de Commissie het door A ingestelde beroep tegen een hem op 05-03-2007 gegeven officiële waarschuwing gegrond verklaard omdat er naar het oordeel van

de Commissie sprake was van een disciplinaire maatregel en de werkgever had verzuimd de in de CAO-HBO voorgeschreven formaliteiten in het kader van hoor en wederhoor in acht te nemen.

Nadat de toenmalige teamleider van A diens functioneren over de periode september 2006 tot en met april 2007 als onvoldoende had gekwalificeerd, met name vanwege het gedrag en de houding van A ten aanzien van het beleid van de instelling en het Instituut, is een verbetertraject ingezet.

Bij beslissing van 21-12-2007 is A door de werkgever met onmiddellijke ingang geschorst uit zijn functie van docent. De directe aanleiding hiervoor is volgens voormelde brief gelegen in het feit dat de Dean van het Instituut voor Rechtenstudies in december 2007 is geconfronteerd met een aantal klachten van studenten. Zo heeft een eerstejaars student HBO-rechten een klacht ingediend dat A meerdere malen in plaats van de twee ingeroosterde uren slechts één uur heeft lesgegeven en heeft de teamleider HBO-rechten verslag gedaan van een panelgesprek met eerstejaars studenten waarbij door deze studenten zeer kritische kanttekeningen zijn gezet bij het vak M & O en de rol van A als docent van dit vak. In de brief wordt tevens medegedeeld dat besloten is een nader onderzoek in te stellen naar de omvang en de ernst van de door de studenten ingebrachte klachten.

Tegen de schorsing heeft A bij brief van 11-01-2008 schriftelijk verweer gevoerd waarna de werkgever de schorsing bij brief van 08-02-2008 heeft bestendigd.

Op 11-02-2008 ontving A bericht van de werkgever dat het onderzoek zal worden uitgevoerd door het Trainings- en Adviesbureau Joy.

Bij brief van 13-03-2008 is de schorsing van A met drie maanden verlengd, in afwachting van de afronding van het onderzoek.

Het Trainings- en Adviesbureau Joy heeft op 18-03-2008 de onderzoeksrapportage uitgebracht.

Op 15-04-2008 heeft de werkgever de Rechtbank D, afdeling Kanton, verzocht de arbeidsovereenkomst met A te ontbinden. De kantonrechter heeft bij beschikking van 27-06-2008 het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst afgewezen. Daarbij is overwogen dat de kantonrechter van oordeel is dat "in deze procedure onvoldoende is gebleken van gewichtige redenen die een ontbinding zouden rechtvaardigen, laat staan dat sprake zou zijn van een dringende reden. Niet gebleken is dat andere, minder verstrekkende opties om tot een meer werkbare arbeidsrelatie te komen, afdoende zijn onderzocht".

A werd, in ieder geval tot aan de zittingsdatum, niet toegelaten tot zijn werkzaamheden.

Tegen de beslissingen van 08-02-2008 en 13-03-2008 is het beroep gericht.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

A stelt primair dat de klachten van studenten niet van dusdanige aard zijn dat een schorsing geboden was. De klachten van de studenten worden tot grote proporties uitgegroot en zijn voor een substantieel deel van horen zeggen. Evenmin heeft de werkgever aangegeven op welk vlak A zo ernstig tekort schoot dat een schorsing gerechtvaardigd is. A is nooit eerder door de werkgever aangesproken over zijn optreden naar studenten toe. Een mogelijke verklaring voor de schorsing is wellicht dat A een kritisch lid is van de medezeggenschapsraad waardoor de werkgever de proportionaliteit uit het oog is verloren. In de tweede plaats stelt A dat de werkgever niet met de nodige voortvarendheid het onderzoek heeft gestart en afgerond waardoor een ingrijpende maatregel als schorsing onnodig lang voortduurt. A is niet gehoord naar aanleiding van de verlenging van de schorsing. De werkgever heeft voorts niet kunnen aantonen dat er een zodanige onrust onder de studenten was dat een verlenging van de schorsing was geboden. Derhalve ligt er geen zorgvuldige en deugdelijke belangenafweging aan de schorsing en de verlenging daarvan ten grondslag. Kennelijk had de schorsing tot doel om een ontslagdossier aan te leggen zonder alternatieven te onderzoeken om de arbeidsverhouding met A te optimaliseren. A wordt nog immer de toegang tot het Instituut onthouden en voorts wordt er geen enkel initiatief getoond door de werkgever om met hem in overleg te treden teneinde de voortzetting van de werkzaamheden te bespreken.

De werkgever voert daartegen aan dat de schorsing als ordemaatregel is genomen omdat de Dean van het Instituut voor Rechtenstudies op 19-12-2007 geconfronteerd werd met diverse ernstige klachten van studenten. Het was niet in het belang van het onderzoek als A tijdens het onderzoek als docent zou blijven functioneren en op het Instituut aanwezig zou zijn, dit ook gezien de context van het verbetertraject. Het onderzoek is in tegenstelling tot hetgeen A stelt juist zeer voortvarend aangepakt: op 17-01-2008 is de opdracht verstrekt en op 18-03-2008 is het onderzoeksrapport uitgebracht. Ten tijde van de verlenging van de schorsing was het onderzoek derhalve nog niet afgerond en zodoende was de verlenging gerechtvaardigd. De procedurevoorschriften uit de cao gelden niet in het kader van een verlenging van de schorsing. De verlenging was voldoende gemotiveerd en bovendien was A reeds door het extern onderzoeksbureau gehoord. Het zou weinig zinvol zijn om A nogmaals om verweer te vragen. Nadat uit de rapportage door het extern onderzoeksbureau bleek dat de klachten van de studenten gefundeerd waren, heeft de werkgever een ontbindingsverzoek bij kantonrechter ingediend. Daarom was er geen reden om de schorsing destijds ongedaan te maken. Het is juist dat er tot 2007 geen functionerings- en beoordelingsgesprekken met A zijn gevoerd doch achteraf valt wel te reconstrueren dat er zich in het verleden vergelijkbare problemen hebben voorgedaan. De werkgever is thans bezig met een herplaatsingsonderzoek om te bezien of A kan worden overgeplaatst buiten het Instituut voor Rechtenstudies en heeft A hierover inmiddels nader geïnformeerd.

Ten slotte betwist de werkgever nadrukkelijk dat er een verband zou zijn tussen de schorsing en het lidmaatschap van de Medezeggenschapsraad van A.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Aangezien de instelling is aangesloten bij deze Commissie en het beroep is gericht tegen één van de beslissingen, genoemd in artikel 4.7 WHW, en binnen de daartoe geldende termijn is ingesteld, is de Commissie bevoegd van het beroep kennis te nemen en is het beroep ontvankelijk.

De beslissing d.d. 08-02-2008

De beslissing om A met onmiddellijke ingang te schorsen is genomen op 21-12-2008. Nadat A hiertegen verweer had gevoerd, heeft de werkgever de schorsing bij beslissing van 08-02-2008 bestendigd. De werkgever heeft hiermee voldaan aan de in artikel P-2 CAO-HBO omschreven formaliteiten ten aanzien van de zogenoemde voornemen-procedure.

Een schorsing als ordemaatregel kan op grond van artikel P-1 lid 4 CAO-HBO worden opgelegd "in gevallen waarin het belang van de werkgever dit eist". De ordemaatregel is volgens de bestreden beslissing d.d. 08-02-2008 genomen om een nader onderzoek in te stellen naar de aard en de omvang van de door studenten ingebrachte klachten. Gelet op de ernst van de klachten achtte de werkgever het niet verantwoord dat A tijdens de schorsing als docent zou blijven functioneren en op het Instituut aanwezig was.

Naar het oordeel van de Commissie was de aard en de ernst van de klachten niet dermate ernstig dat een onmiddellijke schorsing gerechtvaardigd was. Dat de schorsing noodzakelijk was uit oogpunt van bescherming van de benodigde rust op het Instituut is niet gebleken. Evenmin is gebleken dat A door zijn aanwezigheid op de instelling de waarheidsvinding zou belemmeren. Voorts heeft de werkgever niet aannemelijk weten te maken dat A zijn werkzaamheden als docent gedurende het nadere onderzoek niet zou hebben kunnen verrichten. Dientengevolge heeft de werkgever onvoldoende aangetoond dat de schorsing in het belang van de werkgever noodzakelijk was.

Gelet op het bovenstaande is de Commissie van oordeel dat de bestreden beslissing de toets der redelijkheid niet kan doorstaan, hetgeen tot gegrondheid van het beroep leidt.

De beslissing d.d. 13-03-2008

De werkgever kan op grond van artikel P-1 lid 4 CAO-HBO de schorsing als ordemaatregel eenmaal verlengen met ten hoogste drie maanden indien de grond voor de schorsing nog voortduurt. Bij beslissing van 13-03-2008 heeft de werkgever de schorsing van A verlengd.

De Commissie stelt vast dat de werkgever bij deze verlengde schorsing heeft verzuimd A in de gelegenheid te stellen zich te verweren. Aldus is gehandeld in strijd met de voorschriften van artikel P-2 lid 2 en lid 3 van de CAO-HBO, welke naar het oordeel van de Commissie ook in het geval van een verlenging van de schorsing in acht dienen te worden genomen. Voorts heeft de werkgever voor de verlenging van de schorsing dezelfde gronden aangevoerd als voor de eerste schorsing. Kort gezegd betrof dit het uitgangspunt van de werkgever dat het niet in het belang van het onderzoek, de studenten en het Instituut is, dat A tijdens de schorsing als docent blijft functioneren en op het Instituut aanwezig is zolang het onderzoek nog niet is afgerond.

De werkgever heeft tijdens de eerste schorsing drie maanden de tijd gehad om het nader onderzoek uit te voeren. Deze periode kon ook worden benut om passende maatregelen te nemen. Niet gebleken is dat dit is gebeurd. Voorts is niet gesteld of gebleken dat de beweerde onrust indien A weer tot het Instituut zou worden toegelaten na drie maanden nog steeds in dezelfde mate zou heersen.

De Commissie is dan ook van oordeel dat door het niet acht nemen van de formaliteiten door de werkgever deze beslissing niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen zodat het beroep tegen de verlenging van de schorsing gegrond is.

De Commissie wenst evenwel nog op te merken dat zij, gezien het voornemen van de werkgever om over te gaan tot het indienen bij de kantonrechter van een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst met A, het op zichzelf genomen niet onredelijk acht dat de werkgever A tot aan het moment van ontbinding van de arbeidsovereenkomst niet meer op het Instituut wilde toelaten. De werkgever had daartoe een nieuwe schorsingsbeslissing kunnen nemen. Dat de ontbinding van de arbeidsovereenkomst uiteindelijk niet heeft plaatsgevonden, doet hieraan niet af aangezien de werkgever op dat moment niet kon weten dat de kantonrechter het ontbindingsverzoek zou afwijzen.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie het beroep tegen de schorsing van 08-02-2008 en de verlenging van de schorsing d.d. 13-03-2008 gegrond.

Aldus gedaan te Utrecht op 23 oktober 2008 door mr. W.H.B. den Hartog Jager, voorzitter, drs. J.A.M. van Agt, mr. E.M.W.P. Hermans, mr. T.M.J. Smits, mr. drs. B.H. van Velzen, leden, in aanwezigheid van mr. R.M. de Bekker, secretaris.

mr. W.H.B. den Hartog Jager
voorzitter

mr. R.M. de Bekker
secretaris